

Cròniques del món

Nicolas Sarkozy ha fet servir la polèmica de l'expulsió dels gitanos per afeblir el seu primer ministre, François Fillon, l'únic que li fa ombra dins el seu partit.

Sarkozy explota Fillon

PARÍS ■ Juli Martí Casals

Com recordava un diputat del partit presidencial, “l'únic punt positiu que ens queda és que encara tenim dos anys abans de les eleccions”. A Nicolas Sarkozy se li acumulen els problemes sense arribar a resoldre'n cap. La mala seqüència del partit presidencial ha estat un veritable maldecap per al president, que s'ha trobat immersit dins una campanya policíaca contra els gitanos romanesos per mirar d'apagar l'incendi creat pel seu ministre de Treball, Eric Woerth –i els seus lligams i favors envers Lilianne Bettencourt i el seu home de confiança.

Els Verds i els socialistes –a les seves universitats d'estiu respectives– han sabut transmetre una imatge de certa unitat i d'esperança de victòria a les presidencials. En canvi, a la universitat la Unió per un Moviment Popular s'ha

desfermat una batalla campal. El líder del partit, Xavier Bertrand, ha carregat contra el cap del grup parlamentari, Jean-François Copé, que, al seu torn havia criticat el primer ministre perquè aquest va mirar de frenar l'espiral de declaracions i voluntats reformadores en el camp de la seguretat pública.

En aquest aspecte, Sarkozy –que preveu canviar el govern d'aquí a l'octubre– ha sabut afeblir el suport que el seu primer ministre, François Fillon, tenia entre els diputats del seu partit i, paradoxalment, passa a tenir les mans més lliures per canviar, fins i tot, un primer ministre més popular que no pas ell.

Amb tot, els mesos vinents podrien ser difícils per a l'executiu. En el cas d'una desena de gitanos que havien de ser reenviats a Romania, la justícia ha anul·lat la decisió recordant que “l'ocupació de terrenys o solars no podia ser considerat

com una vulneració de l'ordre públic”. D'aquesta manera, doncs, s'han posat les primeres traves a la principal activitat del govern d'aquestes darreres setmanes.

Tot esperant de recuperar la presidència del G8 i del G20 al novembre, Sarkozy haurà de pacificar el camp de mines en què ha convertit un partit que inclou liberals, centristes i conservadors amb l'inconvenient que, fins el 2012, no hi haurà eleccions directes que permetin de retornar una certa esperança als seus partidaris. I, si bé aquestes últimes setmanes han deixat palesa la incredulitat popular respecte a la seva política de seguretat, el president francès confia, encara, que el seu dinamisme li permetrà de reformar el capitalisme tal com diu que ja va fer als inicis de la crisi mentre presidia la Unió Europea. La crisi econòmica i financera, en tot cas, com la violència, continua fent el seu camí.

LONDRES ■ Victorià Jiménez

Blair, Brown, Miliband. Lev Tolstoi va dir del govern que és merament “un pacte entre homes per a exercir la crueltat contra la resta”, mentre que en paraules de Winston Churchill és “la forma menys cruel d’organitzar els homes”. Vet ací la diferència entre la democràcia continental i l’anglosaxona: el dolor es reparteix millor quan passes el canal. Després de tretze anys a Downing Street, dues majories absolutes i la reconstrucció de l’estat del benestar, rescatat dramàticament de les mans del thatcherisme pinoche-tista de la darrera etapa, el Partit Laborista n’ha sortit esquarterat entre faccions (blairistes o brownistes) i a frec de la fallida econòmica –més de 24 milions d’euros de deute. Però, com en els dies freds de Tolstoi o l’avi Churchill, el govern continua essent cosa d’homes. Tanmateix, la candidata al lideratge laborista, Diane Abbott, personificaria la resposta britànica al reptat atlàntic de Barack Obama: és una oradora brillant, quasi una intel·lectual; és filla del curs imparabla de les poblacions de diversos colors i cultures sobre el planeta; i la seua sensibilitat ideològica, comparada amb l’era del Nou Laborisme, tendeix al socialisme radical. Naturalment, compta amb escasses possibilitats de sortir elegida el dia 25 de setembre. La competició, que va engegar la set-

Pakistan: vint milions de damnificats i amenaces

La localitat de Thattha, a la província pakistanesa de Sindh, la setmana passada. Les inundacions ja han esdevingut la superfície d’aigua dolça més extensa del món. S’han inundat 5.000 poblacions, s’ha confirmat la mort de 1.639 persones i hi ha vint milions de damnificats, dels quals 6,7 milions necessiten ajut urgent. El Departament d’Estat nord-americà té por que les ONG i els treballadors i voluntaris dels equips de cooperants siguin objectiu dels talibans, malgrat la necessitat d’ajuts que presenta el Pakistan. Fonts militars pakistaneses van desmentir-ho: van dir que en aquestes situacions “tothom és benvingut” i van recordar que cap de les zones afectades, excepte el nord-oest, no tenen historial d’atemptats terroristes. Un portaveu talibà digué que “els EUA no són benvinguts”.

mana passada, ja té vencedor: el substitut del malaguanyat Gordon Brown serà un dels germans Miliband, Ed o David, que encapçalen les enquestes. L’un té el suport dels sindicats;

l’altre, és el favorit de les bèsties del partit que van col·laborar amb Blair durant una dècada d’èxits –Peter Mandelson, Alistair Campbell, noms poc coneguts a casa nostra, però que encarnen la diferència entre la Gran Bretanya de les vagues generals i les càrregues policiaques, i la de les Spice Girls. El pare Miliband, Ralph, un emigrant polonès jueu que va abandonar Brussel·les per Londres, va ser professor a la London School of Economics. Conta la llegenda que, arribat a la ciutat del Tàmesi, va anar a buscar la tomba de Marx al cementiri de Highgate i va prometre, solemnement, “fer sempre costat a la classe treballadora”. Als seus fills els serà més senzill: hi ha quasi 2,5 milions de britànics sense feina. Però és d’això que discuteixen els germans Miliband? No, ells es barallen per fer veure que l’altre no és prou *modernitzador*. I què significa? Com que l’opinió pública està més interessada a llegir els insults contra Brown entre les pàgines de les memòries de Tony Blair –718–, encara no ho han dit.

Els germans Miliband, Ed i David, es disputaran el lideratge del Partit Laborista britànic el 25 de setembre, tot i que una política brillant, Diane Abbott, pot ser la rèplica britànica d’Obama.